

Το νηπτικό έλεος του Καλού Σαμαρείτη (Ιωάννης Κορναράκης, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ας αρχίσουμε από την γνωστή σε όλους παραβολή του καλού Σαμαρείτη (Λουκ. 10, 33-37). Σε κάποιο σημείο του δρόμου από Ιερουσαλήμ εις Ιεριχώ, κάποιος άνθρωπος έγινε στόχος σκληρόκαρδων ληστών, οι οποίοι αφού τον λήστευσαν, τον άφησαν ημιθανή τυγχάνοντα, μισοπεθαμένο! Καταπληγωμένο και εμφανώς θανάσιμα κακοποιημένο.

Ο πρώτος περαστικός που έτυχε να ιδεί το τραγικό για τον συνάνθρωπό του αυτό γεγονός, ήταν ένας ιερέας. Τον είδε, ποιος ξέρει τι σκέφθηκε και συναισθάνθηκε. Πάντως τον είδε και αντιπαρήλθεν! Έφυγε. Τακτοποιημένος ίσως με τον εαυτό του, αφού η συνείδησή του δεν λειτούργησε ιερατικά, για να αντιμετωπίσει

φιλόανθρωπα τον τραγικό αυτόν άνθρωπο!

Το ίδιο έκανε κι ένας ακόμα άνθρωπος, λευίτης, υπηρέτης και λειτουργός του ναού του Θεού. Ελθών και ιδών αντιπαρήλθεν. Δηλαδή ο δεύτερος αυτός περαστικός άνθρωπος, μπροστά από τον μισοπεθαμένο συνάνθρωπό του, δεν πέρασε βιαστικός όπως ο ιερέας, αλλά πλησίασε, είδε την τραγική του κατάσταση και συνέχισε ήσυχος και αδιάφορος τον δρόμο του προς τον προορισμό του.

Αλλά αμέσως έφθασε κοντά στο τραγικό θύμα των ληστών ένας Σαμαρείτης. Ένας ξένος, από άλλη περιοχή, στην οποία οι Ιουδαίοι δεν ήταν συμπαθείς και αποδεκτοί, αφού τους χώριζαν θρησκευτικές διαφορές με τους Σαμαρείτες. Κι όμως αυτός ο ξένος και αλλόθρησκος, ιδών αυτόν εσπλαγχνίσθη! Τον λυπήθηκε, τον περιέθαλψε πρόχειρα και τον μετέφερε στο πιο κοντινό πανδοχείο. Φρόντισε να μη του λείψει τίποτε και πλήρωσε χρήματα για τη φιλοξενία του στο πανδοχείο.

Εάν ο Σαμαρείτης, ο ευεργέτης του Ιουδαίου ο οποίος κακοποιήθηκε θανάσιμα από ληστές συμπατριώτες του, έδειχνε την ίδια συμπεριφορά ασπλαγχνίας και ψυχρότητας που έδειξαν οι συμπατριώτες του θύματος ιερείς, θα ήταν πλήρως δικαιολογημένος. Γιατί άραγε;

Όταν ο Ιησούς σε κάποια οδοιπορία του προχώρησε, πέρα από τα όρια της Ιουδαίας και μπήκε στην περιοχή της Σαμάρειας, κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας αυτής, κάθισε να ξεκουραστεί κοντά στο φρέαρ του Ιακώβ και να πιεί νερό από την πηγή αυτή. Αλλά εκείνη την στιγμή είχε πλησιάσει την πηγή και μία γυναίκα Σαμαρείτιδα, για να αντλήσει νερό από το πηγάδι της πηγής αυτής. Έτσι ο Ιησούς, διψασμένος, ζητάει από τη γυναίκα αυτή να του δώσει νερό να πιεί.

Αντί όμως ύδατος πηγαίου και δροσερού, η Σαμαρείτιδα εκείνη συμπεριφέρθηκε επιθετικά στον Ιουδαίο οδοιπόρο! Με περιφρονητικό ύφος του είπε:

- Πως εσύ Ιουδαίος ζητάς από μία γυναίκα Σαμαρείτιδα νερό; Δεν ξέρεις ότι οι Ιουδαίοι και οι Σαμαρείτες δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους;

Πράγματι μεταξύ Ιουδαίων και Σαμαρειτών δεν υπήρχε καμία σχέση. Αντίθετα, ο ένας λαός περιφρονούσε και εχθρεύετο τον άλλο.

Η Σαμάρεια, η οποία παλαιότερα αποτελούσε το βόρειο Ισραηλιτικό κράτος, ήδη πολύ προ της εποχής του Χριστού είχε προσχωρήσει στην ειδωλολατρεία και είχε "εθνικώς" αλλοιωθεί από μεγάλες επιμιξίες με ξένους λαούς. Στην εποχή δε του Ιησού το όνομα Σαμαρείτης ισοδυναμούσε με ύβρη.

Ο Σαμαρείτης επομένως ο οποίος περνούσε μέσα από την Ιουδαία, ήταν δικαιολογημένα φορτισμένος με εμπάθεια και εχθρικά αισθήματα εναντίον των κατοίκων της. Αλλά ο Σαμαρείτης της παραβολής του Ιησού δεν είχε ούτε την ψυχολογία ούτε τα εχθρικά αισθήματα των συμπατριωτών του εναντίον των Ιουδαίων. Διαφορετικά θα αισθανόταν χαρά μπροστά στο τραγικό θέαμα του εμπεσόντος στους ληστές Ιουδαίου.

Ο Σαμαρείτης της παραβολής του Κυρίου εντυπωσιάζει για την καθαρότητα του νού του και της καρδιάς του από παθογόνες - εχθρικές αντιστάσεις στο έλεος και την έκφραση της αγάπης. Ο,τι δεν έκαναν οι ιερείς της πατρίδος του τραγικού θύματος των ληστών το έκανε ένας εξ ορισμού εχθρός των Ιουδαίων.

Ήταν εξ ορισμού εχθρός όχι όμως από την φύση του και την καρδιά του. Αντίθετα, θα έλεγε κανείς ότι ως ιερέας της αγάπης, τελετούργησε το μυστήριο του ελέους και της ευσπλαγχνίας στη θέση των εξ ορισμού ιερέων του Θεού!

Ο νούς του καλού Σαμαρείτη, στην πράξη της αγάπης του, εκπέμπει πράγματι ανταύγειες φωτιστικές μιάς εντελώς ευαγγελικής νήψεως. Επειδή χρειάζεται, αλήθεια, πολλή νήψη, φωτιστική διάκριση, για να υπερβεί κάποιος και να δαμάσει τραυματικά αισθήματα εχθρικών συμπεριφορών από φίλους και εχθρούς και να τα

μεταποιήσει σε φίλτρο αγάπης και θυσίας για τους πρωταγωνιστές των τραυμάτων αυτών.

Ο Κύριος με την παραβολή του Καλού Σαμαρείτη εικονογράφησε και προσδιόρισε την οδό της νήψεως ως μέσο έκφρασης της αγάπης προς τους εχθρούς μας. Ο κορυφαίος λόγος του «αγαπάτε τους εχθρούς υμών», στην πραγμάτωσή του προϋποθέτει νήψη πολλή. Νήψη φωτιστική και αναιρετική της κακίας.

Πηγή: www.agiazoni.gr